

“No hi ha espai per a l’individualisme en el diàleg amb Déu”

Dij, 14/02/2019 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General. 16 de gener 2019.

Catequesi sobre el “Pare nostre”. 6. Pare de tots nosaltres.

Estimats germans i germanes, bon dia!

Continuem el nostre recorregut per aprendre sempre millor a pregar com Jesús ens ha ensenyat. Hem de resar tal com Ell ens va ensenyar a fer-ho.

Ell va dir: quan pregueu, entreu en el silenci de la vostra habitació, retireu-vos del món i adreceu-vos a Déu anomenant-lo “Pare!”. Jesús vol que els seus deixebles no siguin com els hipòcrites que pregunten estant drets en les places per ser admirats per la gent (cf. Mt 6,5). Jesús no vol hipocresia. La veritable oració és la que es fa en el secret de la consciència, del cor: inescrutable, visible només per a Déu. Jo i Déu. Defuig de la falsedat: amb Déu és impossible fingir. És impossible, davant de Déu no hi ha cap truc possible, Déu ens coneix així, nus en la consciència, i no es pot fingir. A l’arrel del diàleg amb Déu hi ha un diàleg silenciós, com l’encreuament de les mirades entre dues persones que s’estimen: l’home i Déu es miren i això és la pregària. Mirar Déu i deixar-se mirar per Déu: això és pregar. “Però, pare, jo no dic paraules...”. Mira Déu i deixa’t mirar per Ell: és una pregària, una bonica pregària!

Tot i així, tot i que la pregària del deixeble és completament confidencial, mai queda reduïda a l’intimisme. En el secret de la consciència, el cristià no deixa el món fora de la porta de la seva habitació, sinó que porta en el cor les persones i les situacions, els problemes, tantes coses, les porto totes en la pregària.

Hi ha una absència impressionant en el text del “Pare nostre”. Si us pregunto a vosaltres quina és l’absència important en el text del “Pare nostre”? , no serà fàcil de respondre. Falta una paraula. Penseu tots: què falta en el “Pare nostre”? Penseu, què falta? Una paraula. Una paraula que en el nostre temps - però potser sempre - tots tenen en gran consideració. Quina és la paraula que falta en el “Pare nostre” que resem cada dia? Per estalviar temps us la diré jo: falta la paraula “jo”. Mai es diu “jo”. Jesús ens ensenya a pregar tenint en primer lloc als llavis el “Tu”, perquè la pregària cristiana és diàleg: “que sigui santificat el teu nom, vingui el teu regne, faci’s la teva voluntat”. No el meu nom, el meu regne, la meua voluntat. No Jo, no està bé. I després passa al “nosaltres”. Tota la segona part del “Pare nostre” fa servir la primera persona del plural: “dona’ns el nostre pa de cada dia, perdona’ns a nosaltres els nostres deutes, no ens deixis caure en la temptació, deslliura’ns del mal”. Fins i tots les preguntes humanes més bàsiques per a l’home - com la de tenir menjar per saciar la fam - estan totes en plural. En la pregària cristiana, ningú demana el pa per a si mateix: dona’m el pa d’avui, no, dona’ns, ho demana per a tots, per a tots els pobres del món. No hem d’oblidar això, falta la paraula “jo”. Es prega amb el tu i amb el nosaltres. És un bon ensenyament de Jesús, no ho oblideu.

Per què? Perquè no hi ha espai per a l’individualisme en el diàleg amb Déu. No hi

ha ostentació dels propis problemes com si nosaltres fóssim els únics en el món que els tenim. No hi ha pregària adreçada a Déu que no sigui la pregària d'una comunitat de germans i germanes, el nosaltres: som la comunitat, som germans i germanes, som un poble que prega, "nosaltres". Una vegada el capellà d'una presó em va fer una pregunta: "Digui'm, pare, quina és la paraula contrària al 'jo'?" I jo, ingenu, vaig dir: "Tu". "Això és l'inici de la guerra. La paraula contrària a 'jo' és 'nosaltres', on hi ha pau, tots junts". És una bona lliçó que vaig rebre d'aquell sacerdot.

En la pregària, un cristià porta totes les dificultats de la gent que viu al seu costat: quan s'acaba la tarda, explica a Déu els dolors que has trobat en aquell dia; posa davant Seu totes les cares, amics i també enemics; no els allunyis com si fossin distraccions perilloses. Si un no s'adona que al voltant seu hi ha tanta gent que pateix, si no es compadeix de les llàgrimes dels pobres, si està satisfet de tot, això vol dir que el seu cor... com és? Marcit? No, pitjor: és de pedra. En aquest cas convé demanar al Senyor que ens toqui amb el seu Esperit i entengui el nostre cor: "Entengui, Senyor, el meu cor". És una preciosa oració: "Senyor, entengui el meu cor, perquè pugui comprendre i fer-se càrrec de tots els problemes, tots els dolors dels altres". Crist no va passar insensible a les misèries del món: cada vegada que veia una soledat, un dolor al cos o en l'esperit, experimentava un sentit fort de compassió, com les entranyes d'una mare. Aquest "sentir compassió" - no oblidem aquesta expressió tan cristiana: sentir compassió - és una de les paraules-clau de l'Evangeli: és el que empeny el bon samarità a acostar-se al ferit a la carretera, en contrast amb els altres que tenen el cor dur.

Ens podem preguntar: quan prego, m'obro al crit de tantes persones que són properes i llunyanes? O potser penso en la pregària com una mena d'anestèsia, per estar més tranquil? Faig la pregunta i que cadascú es respongui. En aquest cas seria víctima d'un terrible malentès. Per descomptat, la meua pregària ja no seria una pregària cristiana. Perquè aquell "nosaltres", que Jesús ens ha ensenyat, m'impedeix estar en pau tot sol, i em fa sentir responsable dels meus germans i germanes.

Hi ha homes que aparentment no busquen Déu, però Jesús ens fa pregar també per ells, perquè Déu cerca per sobre de tot aquestes persones. Jesús no ha vingut pels que estan bons, sinó pels malalts, pels pecadors (cf. Lc 5,31) - és a dir per tots, perquè qui es pensa que està sa, en realitat no ho està. Si treballem per la justícia, no ens sentim millors que els altres: el Pare fa que el seu sol surti sobre els bons i sobre els dolents (cf. Mt 5,45). El Pare ens estima a tots! Aprenguem de Déu a ser bons per a tothom, al contrari de nosaltres que només volem ser bons per alguns, per als que ens cauen bé.

Germans i germanes, sants i pecadors, siguem tots germans estimats pel mateix Pare. I, al vespre de la vida, serem jutjats per l'amor. Sobre com hem estimat. No un amor només sentimental, sinó compassiu i concret, segons la regla de l'Evangeli - no l'oblideu! -: «Tot el que heu fet a un d'aquests germans meus més petits, m'ho heu fet a mi» (Mt 25,40). Així ho diu el Senyor. Gràcies.

Traducció de Josep M. Torrents Sauvage